

איך לחגוג את יום המשפחה?

בתיאור בנותבת: יש לי משפחה נהדרת. שלושה ילדים בני 17, 15, 13. בכל שנה, לקראת יום המשפחה, אני במתח. אני מצפה שבצעלי והילדים יציעו לחגוג יחד את יום המשפחה. אני מצפה שמישהו מהם יביא פרח, בקבוק יין; שיכתוב ברכה; שיטלפן לעבודה לברך אותי. כמו שאני עושה בכל שנה; כמו שאני חוגגת להורים שלי. אני מצפה, ומתאכזבת; וכך, במקום לשמוח ביום הזה ולחגוג את העובדה שיש לי משפחה יפה, אני כועסת ומסתובבת בפנים ממוצות. אני כועסת גם על בעלי וגם על הילדים. בכל אירוע משפחתי, אני זו שקונה מתנות, כותבת ברכות ומארגנת מסיבות. פעמיים בשנה – ביום המשפחה וביום ההולדת שלי – אני מצפה שהאחרים יקחו יוזמה. מה לעשות כדי שהיום הזה יהיה יום של חג?

לא מוכרחים ללכת למסעדת פאָר... אפשר להכין בבית ארוחה שמורכבת מהמאכלים הכי אהובים על כולם, לבלות יחד בבית, בטבע, באירוע תרבותי, לשחק יחד, לשמוע מוסיקה יחד, להוציא את אלבומי המשפחה, לצפות בסרטים שצולמו באירועים שונים במשפחה (החתונה של ההורים), לספר שוב ושוב איך אבא ואמא הכירו, ואיך נולדו הילדים ואיך הם היו כשהיו קטנים...

לא מוכרחים לקנות יהלומים. אפשר להביא מתנות במילים. מילים של אהבה, של תודה. אפשר לשתף בבילוי המשפחתי גם את סבא וסבתא, או לחגוג אתם חגיגה נוספת.

יום של כולם

חשוב שכולם יהיו שותפים בהכנת הבילוי המשותף ביום המשפחה. יש כמה אפשרויות להגיע לשיתוף הזה.

אפשר להעלות את הנושא באחת הארוחות המשפחתיות שלפני יום המשפחה. כל אחד מבני הבית יאמר איך הוא רוצה לחגוג את היום הזה. כל אחד יאמר מה הוא רוצה להכין ליום הזה. כך תיוולד התוכנית וכך תיוולד המעורבות של כולם והעשייה המשותפת.

יכול להיות שמישהו ייקח על עצמו את ארגון היום (לא בתיאור!) ויתאם בין כולם. יכול להיות שתחליטו שבכל שנה מישהו אחר יהיה אחראי לארגון את יום המשפחה. יכול להיות שתחליטו שהילדים יהיו האחראים, וההורים, פעם אחת, יהיו האחראים. יכול להיות שבכל שנה תחגגו בדרך אחרת, ויכול להיות שתמצאו מתכונת קבועה לציון היום הזה. כך נוצרת מסורת משפחתית.

יכול להיות שבשנה הראשונה בתיאור תהיה היוזמת של המפגש המכין את יום המשפחה. אבל את השרביט צריך להעביר לבעל ולילדים. זה קל יותר מאשר לכעוס. זה גם פריא יותר, ויניב פירות בצעידה.

שיהיה לכם יום משפחה משפחתי ונעים!

ענת דותן

צילום: גופיטר

נתחיל מההיסטוריה: ה"אבא" של יום המשפחה הוא יום האם. עד לפני שנים לא רבות חגגו בארץ את יום האם. כל הילדים חזרו מהגן ומבית הספר עם פרח, ציור וברכה לאמא. כאשר השתנתה החברה, הוחלט שגם אבא הוא שותף מלא להקמת המשפחה ולקיומה... ולכן יום האם הפך ליום המשפחה. לא ניכנס כאן לניתוח

בתיאור מספרת, שבימי ההולדת והאירועים המשפחתיים היא זו שיוזמת ומארגנת. היא גם נותנת דוגמה טובה לילדיה בדרך שהיא מתייחסת להוריה. אם כך, היא עושה עבודה נפלאה, אבל היא עושה רק חצי עבודה... החצי השני הוא העברת האחריות לאחרים. ילד צריך ללמוד שהוא לא רק חתן השמחה; שלא תמיד חוגגים רק לו; שבכל חגיגה הוא צריך לתרום את תרומתו. מערכת החינוך תורמת לכך בעידוד הילדים לצייר ולברך את ההורים, אבל תפקיד ההורים הוא להמשיך את העבודה.

יום המשפחה

יום המשפחה הוא הזדמנות נהדרת לעצור לרגע ולהוקיר (לתת כבוד; מלשון יקר) ולהודות לכל מי ששייך למשפחה שלנו. אפשר לציין את היום הזה בכל מיני דרכים, שהמשותף לכולן הוא דבר אחד: היחד המשפחתי.

סוציולוגי, ולא ננתח את חלוקת התפקידים במשפחה המודרנית. אבל אין ספק: הגברים של היום שותפים מלאים יותר מאשר בעבר.

נחזור לבתיאור: בתיאור מרגישה שהיא הרוח היוזמת והפעילה בכל הקשור לאירועים משפחתיים, והיא מצפה שביום המשפחה, וגם ביום ההולדת שלה, הבעל והילדים יהיו פעילים יותר. אבל, במקום לדאוג שהדבר יקרה באופן טבעי או יזום – היא בוחרת לכעוס ולהתאכזב, ונקבל.

מסורת משפחתית

לכל משפחה יש מורשת ומסורת משלה. את המסורת הזו יוצרים ההורים, והיא עוברת מדור לדור, גם בלי שנרגיש בכך. במסורת הזו כלולים גם החגים והאירועים המשפחתיים. המסורת הזו חשובה מאוד לקיום המשפחה. היא חלק מה"משהו" הזה שעושה משפחה למשפחה. על המסורת הזאת צריך לעבוד.

מכתבים למדור "הפל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הכתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il